

תת"ע 9828/05/13 - מדינת ישראל נגד חיים חגג

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 9828-05-13 מדינת ישראל נ' חגג
בפני כב' השופט דן סעדון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

חיים חגג

הנאשמים

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של אי מתן זכות להולך רגל להשלים חצייה בבטחה, בניגוד לתקנה 67 לתקנות התעבורה. הנאשם כפר במיוחס לו.

במסגרת פרשת התביעה נשמעה עדותו של עורך הודעת תשלום הקנס לנאשם, רס"ר דוד שפסה. במסגרת עדותו הוגשה הודעת תשלום הקנס (ת/1) וסקיצה ששרטט העד ביחס למקום התרחשות העבירה (ת/2). על פי האמור בדוח נסע הנאשם על רחוב שלמה ממזרח למערב והגיע לצומת עם שדרות ירושלים ופנה ימינה בשדרות ירושלים, לכיוון צפון. על שדרות ירושלים מצויר מעבר חצייה ברור ונראה לעין הכולל 7 פסים. עורך הדוח הבחין בהולך רגל חוצה לבדו ממערב למזרח. בעקבות זאת שהנאשם המשיך בנסיעה ברכבו על גבי מעבר החצייה נעצר הולך הרגל בעת שחצה בין הפס השלישי לרביעי של מעבר החצייה. עורך הדוח ציין כי היה ממוקם כ-15 מ' צפונית לצומת.

דברי הנהג כפי שנרשמו היו "אני לא ראיתי שום הולך רגל". תגובתו המשנית "אני לא מודה שעשיתי את העבירה".

במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם לעצמו. הנאשם ציין כי הגיעה למעבר החצייה בנסיעה איטית ואילו הולכת הרגל "התפרצה". לדברי הנאשם "אני עצרתי לאט לאט והכל תחת שליטה והיא עצרה לאט לאט ועברתי. היא עצרה לאט לאט על מעבר החצייה" [עמ. 2 שו' 12-13]

דין והכרעה

לאחר ששקלתי את גרסאות הצדדים החלטתי ללא כל היסוס להעדיף את גרסת התביעה, לאחר שהזהרתי עצמי כי זו מושתתת על עדותו של עד יחיד, ולהרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו. אלו טעמי.

ראשית, גרסת עורך הדוח לא נסתרה. לא זו אף זו: הנאשם בהגנותו ציין "אין לי שאלות לעד. העד עשה מלאכתו כראוי" [עמ. 1 שו' 14].

לעומת זאת, גרסת ההגנה בעייתית וזאת ממספר טעמים: ראשית, בדברי הנהג ציין הנאשם כי "אני לא ראיתי שום הולך רגל". דברים אלה עומדים בסתירה בוטה לגרסת הנאשם במשפטו עת ציין כי ראה את הולכת הרגל וכי הוא עצר את רכבו לאט לאט ואילו היא עצרה לאט לאט (על גבי מעבר החצייה).

שנית, הנאשם הודה למעשה כי עבר את העבירה המיוחסת לו בהודעת תשלום הקנס כבר במסגרת עדותו. הוא מציין כי "אני עצרתי לאט לאט והכל תחת שליטה והיא עצרה לאט לאט ועברתי". "אחר כך הבהיר הנאשם כי הולכת הרגל "עצרה לאט לאט על מעבר החצייה". משמע, הנאשם מודה כי חצה את מעבר החצייה בעת שהולכת הרגל שעל מעבר החצייה הייתה בעיצומה של החצייה. הנאשם ראה את הולכת הרגל נעצרת על מעבר החצייה - בלית ברירה - ואז המשיך בנסיעה וחלף על פני מעבר החצייה. ברור לחלוטין כי משעה שהולכת הרגל ירדה לכביש והחלה בחצייה היה על הנאשם להאט את מהירות נסיעתו ואף לעצור על מנת לאפשר להולכת הרגל חצייה בטוחה. העובדה שהולכת הרגל היא שנעצרה על מנת שלא להפגע מרכב הנאשם וכך התאפשר לנאשם להמשיך בנסיעה היא המלמדת כי הנאשם קיפח את זכותה של הולכת הרגל להשלים את חצייתה בבטחה.

שלישית, הנאשם ציין בעדותו כי הולכת הרגל "התפרצה" למעבר החצייה. גרסה זו תמוהה אם נזכור כי בהמשך דבריו הדגיש הנאשם לא רק כי הגיע בנסיעה איטית למעבר החצייה אלא גם את מהירות החצייה האיטית של הולכת הרגל - עד שנעצרה ואפשרה לנאשם לחלוף על פני מעבר החצייה - דבר שאינו מתיישב עם התפרצות לכביש שהיא מטבעה פתאומית, מהירה ובלתי צפויה. מכל מקום, פסיקת בתי המשפט קבעה פעם אחר פעם כי מעבר החצייה הוא "מבצרו של הולך הרגל" וככזה נדרשים נהגים לצפות ולעצור את רכבם ולתת זכות קדימה גם מצבים בהם עשוי הולך רגל להיכנס למעבר החצייה במהירות ובהפתעה.

לאור כל הטעמים האמורים מצאתי כי גרסת המאשימה הוכחה מעבר לספק סביר והיא קיבלה חיזוק משמעותי בגרסת ההגנה אשר כשלעצמה סבלה מחוסר עקביות ביחס לגרסה שהוצגה לעורך הדוח עובר לרישום הדוח. לפיכך, ולאחר שהזהרתי עצמי כי גרסת התביעה נשענת על עדות יחידה, מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו.

ניתנה היום, ט"ו שבט תשע"ד, 16 ינואר 2014, במעמד הצדדים

חתימה